

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 2903/05
15.12.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Војимира Цвијовића, председника већа, Браниславе Апостоловић, Јованке Кажих, Миломира Николића и Весне Поповић, чланова већа, у парници тужиоца АА, чији је пуномоћник АБ, адв., против туженог ББ, чији је пуномоћник БВ, адв., ради поништаја уговора, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Окружног суда у Ваљеву Гж. бр. 1003/05 од 19.07.2005. године, у седници одржаној дана 15.12.2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Окружног суда у Ваљеву Гж. бр. 1003/05 од 19.07.2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Ваљеву П. бр. 1353/04 од 03.03.2005. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је ништав усмени уговор о купопродаји непокретности, пословног објекта – локала постојећег на кат. парцели бр. аа К.О. ВВ по новом премеру, који по старом премеру одговара кат. парцели вв К.О. ВВ у површини од 0.15,48 хектара, са правом коришћења парцеле на којој се објекат налази, а који је закључен дана 29.09.1994. године између тужиоца као купца и туженог као продаваца, као и у делу којим је тражено да се обавезе тужени да тужиоцу на име купопродајне цене од 50.000 ДЕМ врати износ од 25.564 ЕУР-а у динарској противвредности са припадајућом каматом од закључења уговора па до исплате, а ставом другим изреке одбавезан је тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 216.639,00 динара.

Одлучујући о жалби тужиоца, Окружни суд у Ваљеву је пресудом Гж. 1003/05 од 19.07.2005. године, одбио као неосновану жалбу и потврдио првостепену пресуду.

Против наведене пресуде Окружног суда у Ваљеву, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредбама парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу одредбе чл. 386. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У проведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из чл. 354. ст. 2. тач. 11. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности. Нема ни битне повреде одредаба парничног поступка из чл. 354. ст. 2. тач. 14. ЗПП, на коју тужилац ревизијом указује, јер су разлози о одлучним чињеницама јасни и без противречности, па пресуда нема недостатака због којих се не би могла испитати.

Наводи ревизије о погрешној примени материјалног права нису основани.

Према утврђеном чињеничном стању, тужени је спорни локал купио од ГГ, а затим је исти продао тужиоцу о чему су сачинили уговор о купопродаји непокретности дана 28.09.1994. године, који нису оверили у суду, а као продавац означен је ГГ. Уговор су потписали тужилац као купац и тужени у својству продавца. Износ од 50.000 ДЕМ, на име купопродајне цене за пословни простор, инвентар и све ствари у њему, тужилац је предао туженом и као доказ о томе сачинили су признаницу 29.09.1994. године. Спорни објекат изграђен је на локацији ДД, а према извештају Одељења за урбанизам и имовинско-правне послове од 25.01.2005. године локали изграђени на овој локацији имају карактер привремених објеката. ЋЋ, који је овај локал продао ГГ, 23.04.1990. године одобрена је изградња привременог пословног објекта – угоститељске радње на локацији ДД, уз обавезу инвеститора да привремени објекат уклони о свом трошку и без права на накнаду када земљиште на коме се објекат налази буде привођено намени из урбанистичког плана.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право каду су одбили тужбени захтев којим је тужилац тражио да се утврди ништавост усменог уговора о купопродаји непокретности – пословног објекта (локала).

Наиме, као предмет уговора о купопродаји, чији поништај тужилац тражи, означен је привремени пословни објекат, а према утврђеном, тужиоцу је пре закључења овог уговора била предата грађевинска дозвола од 23.04.1990. године у којој је назначено да се ради о привременом објекту.

Одредбом чл. 34. Закона о основама својинско правних односа прописано је да се на основу правног посла право својине на покретну ствар стиче предајом те ствари у државину стицаоца.

Имајући у виду цитирану законску одредбу, тужилац је стекао право својине на спорном локалу његовим преузимањем, чиме је тужени испунио своју уговорну обавезу, а тужилац је испунио своју обавезу исплатом уговорене купопродајне цене.

Како је у конкретном случају предмет усменог уговора привремени објекат који не може бити предмет својине која се уписује у јавне књиге, а који се користи на основу привремене дозволе надлежног управног органа, са ограниченим трајањем – до привођења намени из урбанистичког плана, то је правилан закључак нижестепених судова да није испуњен законски услов за поништај наведеног уговора у смислу чл. 455. Закона о облигационим односима. Ово стога што је предмет промета између тужиоца и туженог био привремени објекат који је по свом карактеру покретна ствар, а за закључење уговора о продаји покретних ствари довољна је предаја ствари уз усмену сагласност уговорних страна о битним елементима уговора и није обавезна писмена форма.

Указивање у ревизији да је спорни објекат подигнут на бетонском темељу, делимично озидан од чврстог материјала, а једним делом од дрвета, при том чврсто инкорпорисан у земљу, тако да се овај објекат не може премештати са једног места на друго без оштећења његове суштине, је неосновано, с обзиром да је одобрена од стране надлежног органа управе његова изградња као привременог објеката, а без утицаја је од каквог је материјала сазидан као и да ли је погодан за измештање на друго место.

Како се ни осталим наводима ревизије не доводи у сумњу исправност и законитост побијаних одлука, Врховни суд је на основу одредбе чл. 393. ЗПП, у вези одредбе чл. 491. ст. 4. ЗПП ("Сл. гласник РС" бр. 125/04) одлучио као у изреци.

Председник већа-судија,

Војимир Цвијовић, с.р.

За тачност отправка

вс